

Sílvia Pérez Cruz: «'Farsa' té a veure amb la meva essència, com miro i com creo»

La palafrugellenca presenta el nou disc 'Farsa (gènere imposible)', un àlbum d'essència interdisciplinària

Sílvia Pérez Cruz | Alex Rademakers

La cantant palafrugellenca **Sílvia Pérez Cruz** presenta un àlbum que recull la seva mirada al voltant de les arts escèniques amb cançons originals i adaptacions que ha creat en relació amb la dansa, el teatre, el cinema i la poesia. Una dualitat entre el personatge que es mostra a les xarxes i el que realment som, titulat *Farsa (gènere imposible)* (Universal, 2020), que s'ha gravat amb la col·laboració de diversos artistes. A més, pel directe comptarà amb la **Farsa Circus Band (Mario Mas, Aleix Tobias, Marco Mezquida, Carlos Monfort i Bori Albero)**, un quintet amb músics de renom que l'han acompanyat al llarg de la seva carrera, creat expressament per a l'ocasió.

Inspirat en la comèdia de l'art francesa, 'Farsa' és un recull de peces d'origen interdisciplinari. Com va sorgir la idea?

Quan era petita, la meva mare tenia una escola d'art on feien classes de dibuix, ceràmica, fotografia, mim, cinema... on tothom s'expressava i on vaig aprendre a ordenar la bellesa. La meva felicitat artística plena va ser en aquestes classes. I ara, de sobte, m'he adonat que de manera natural aquests últims anys he tornat a alimentar la meva música cercant en tot tipus

d'arts escèniques. Vaig veure que tenia diverses cançons que no estaven publicades enlloc i que m'estimo moltíssim. Les he tornades a gravar sense pensar en l'origen -dansa, cinema, teatre...- i les he tractades com a cançons independents.

Seria la continuació del 'Proyecto drama' (Universal, 2020) que vas començar a treure ara fa més d'un any?

Exacte. Quan vaig començar a gravar-les estava en un moment en què internet em superava molt. No entenia les xarxes socials ni la manera com s'hi mostrava la gent, i vaig decidir crear el *Proyecto drama* per anar presentant les cançons. Molts artistes van traient els discos tema a tema i vaig pensar que també podria fer-ho, perquè eren independents i podien funcionar sols. Alhora, vaig crear també un discurs per unificar-los, a través d'una sessió fotogràfica i de maquillatge molt bonica, que em servia per seguir parlant de l'aprenentatge de les diferents disciplines. Va ser una manera de compartir i expressar-me a les xarxes, intentant entendre el llenguatge però seguint sent jo mateixa.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=cmj9qcvrZa0>

La qüestió interdisciplinària ja l'havies explorat al disc 'Domus' (Universal, 2016), que era la banda sonora de 'Cerca de tu casa'.

Sí, *Domus* va ser un encàrrec concret, un disc de la banda sonora de la pel·lícula *Cerca de tu casa*, dirigida per Eduard Cortés. Les cançons van ser el resultat del meu primer gran diàleg, però al voltant d'una sola temàtica: el drama dels desnonaments. En canvi, *Farsa* té més a veure amb com soc, amb la meva essència i és un mirada sobre com afronto la creació. A més, tanco un cicle perquè he retornat a la infància i a la manera com la meva mare m'havia ensenyat a mirar el món.

El disc l'has gravat bàsicament en directe i des de casa. Ha estat complicat?

Fer-ho a casa, si tens l'espai i les eines, no és tan complicat. Fer-ho en directe ho podria ser més, perquè implica que els músics ho han de poder tocar en directe, i no sempre tothom aguanta una presa sencera, i menys amb uns temes tan complicats. El millor dels músics de qui m'he rodejat és que són molt bons intèrprets, però a la vegada també gent molt flexible, sensible i màgica. Sempre dic que la tècnica no m'agrada, que prefereixo algú que en sàpiga poc però que transmeti emocions, encara que desafini o que només toqui un sol acord. Si mostra una fragilitat real i m'agrada, és molt millor que algú que és capaç de tocar molt més bé tècnicament. El millor és quan algú que sap tocar s'entrega i gaudeix fins i tot amb la cançó més senzilla, llavors poden passar coses molt potents. I és el cas dels músics del disc, que són excepcionals.

Ja fa molts anys que cantes. Ha canviat la manera de relacionar-te amb el teu instrument principal, que és la veu?

La veu és l'instrument amb què he arribat més lluny, des del punt de vista emocional. M'encanta tocar la guitarra i el piano, però cantant em passen coses a les quals em costa arribar tocant. A més, la meua veu m'ha canviat des del principi, que era molt lleugera, amb aquella brillantor i transparència dels inicis. Amb el temps he anat aconseguint un major pes, perquè hi ha coses que ja he viscut i la meua pell no s'emociona amb el mateix, per molt que ho intenti. Però alhora també cal tornar a la senzillesa, recordar el tacte de les coses més petites. Jo he arribat a tenir catarsis emocionals brutals, però de tant en tant he de tornar al silenci. En realitat el més important per mi és estar, perquè cantar és una conseqüència de comestic amb els altres, amb la comunitat d'elements que són els músics, les cançons, l'escolta, els arranjaments, el públic -en el cas que sigui un directe-... I és curiós, perquè la màxima emoció a la qual he arribat cantant només me l'ha provocat, de manera similar, l'espectacle de dansa que vaig fer amb la *bailaora* andalusa Rocío Molina. Hi havia una escena en què jo movia els braços, sense cantar, i només se sentia un violí. Era un gest mínim, però arribava a fer-me plorar.

Sílvia Pérez Cruz amb la Farsa Circus Band Foto: Alex Rademakers